

פרק 3: מחבואים

לילי

“בוקר טוב, לילי מגיפה את התריסים בחדר התאומים ואור טבעי שוטף את החדר בבת אחת. “בוקר טוב לארי, היא מושכת את השמיכה מעל פניו. “בוקר טוב לליאם, היא מנערת את זרועו, אך ליאם וארי כמו הפכו לפסלים. בלילה הם מתקשים להירדם ובבוקר הם מתקשים לקום, והיא חושבת לעצמה, כמה נחמד היה יכול להיות אילו הייתה ממציאה שלט רחוק ששולט בילדים – לקום, לישון, לחזור אחורה, ללכת קדימה, לעצור!

“קדימה! לצחצח שיניים!” לילי עומדת מעל ראשם כמו שוטרת שומרת חוק, כי אם היא לא עושה את זה הם מתחמקים מהמטלה. עכשיו אין לה כל ספק שהיא תוסיף לשלט הרחוק שלה גם כפתור צחצוח שיניים. “עכשיו לשטוף פנים!” היא אומרת תוך כדי שהיא מביטה על עצמה במראה שתלויה מעל הכיור. מהמראה נשקפת אישה עייפה שמתפקדת כאם ח־הורית אף על פי שהיא אישה נשואה. בן תמיד יוצא מוקדם בבוקר וחוזר מאוחר בערב, והעיסוק בילדים נופל על כתפיה בלבד. היא מותשת, אבל חיוך קטן נגלה על פניה, כי מיד אחרי שהיא תניח את התאומים בגן היא תחזור הביתה לארוז מזוודה ואז תיסע לאסוף את אחותה הגדולה ויחד הן יעלו על המטוס שיטיס אותן משדה התעופה ברבנק הוליווד היישר לתפוח הגדול, לסוף שבוע מפנק במלון אקסקלוסיבי במרכז העיר.

“ביקשתי לצאת מהבית, עכשיו!” לילי מזרזת את ילדיה אך שומרת על איפוק, רק עוד קצת והיא תהיה משוחררת ממטלותיה כאם לשלושה ימים מלאים. “תזכרו שהיום אבא אוסף אתכם מהגן ואימא חוזרת ביום ראשון בערב. אם אבא יספר לי שהייתם ילדים טובים, אני אביא לכם מלא מתנות, היא אומרת בעודה משתדלת לא להיראות מתלהבת מדי מהמצב הזה.

בשונה מיום רגיל, לילי לא נוסעת לעבודה. היא חוזרת על עקבותיה הביתה. הכביש עמוס במכוניות אבל היא לא ממהרת לשום מקום. חיוך עולה על פניה כשהיא מפנטזת על המציאות שלה בימים הקרובים, שבמהלכם היא לא מתכוונת לעשות שום דבר אחר חוץ מאשר ליהנות. היא כבר בחרה את הספר שתקרא בין עיסוי בארבע ידיים וטיפולי מניקור־פדיקור, שכבר הזמינה לעצמה. לאחר שתסיר את כל הלחץ והעייפות מעליה, היא ואחותה הגדולה מתכננות לצאת למסע קניות מהנה בשדרה החמישית.

בשבוע שעבר, בן הפתיע אותה כשהציע לה לצאת לחופשה כדי להתרחק מהשגרה ושהוא ידאג במקומה לתאומים. מאז מה שקרה ביניהם, בן כל כך מנסה לרצות אותה. היא מאוד

מעריכה את המאמץ שלו, אך הדרך לשקם את היחסים ביניהם עוד ארוכה והיא באמת מקווה שחופשה הגונה אולי תעזור לה לחזור לעצמה, אבל היא בספק גדול.

לילי מניחה את המזוודה על המיטה ופותחת אותה, אך היא קופאת במקומה כשהיא שומעת את דלת הכניסה הראשית נפתחת. היא מחדדת את שמיעתה, רחש הצעדים המהירים שעולים במדרגות לא יכולים להיות של חואנה המנקה כי היא לא אמורה להגיע לפני עשר בבוקר. כעת היא מזהה את קולו של בן. הוא מדבר בטלפון הנייד בעברית וקולו מתקדם לכיוון חדר השינה.

“איפה המזוודה שלי?” הוא נכנס לחדר בסערה ולילי קופצת בבהלה.

“בדיוק התחלתי לארוז...”

“איפה המזוודה שלי? אני טס לישראל,” הוא מדווח בקול קר, ועוד לפני שהיא מבינה את משמעות דבריו, הוא מאתר את המזוודה שלו בחדר הארונות וזורק אותה על המיטה לצד המזוודה שלה.

לילי מביטה בבן בתמיהה, אך הוא אינו יוצר איתה קשר עין. הוא נכנס ויוצא מחדר הארונות עם חולצות מקופלות, כמה זוגות מכנסיים, תחתונים וגרביים.

“למה אתה טס לישראל? רק חזרת לפני כמה ימים. מה קרה?”

בן ממשיך להנדס את חלל המזוודה בלי להתייחס לשאלותיה, ולילי מביטה בו במבט נוקב. התסכול ניכר על פניה, בעוד התנועות החדות מהכתף וקולות הטיקים המתמשכים מגרוננו מוכיחים לה שבן שרוי בלחץ.

“בן, מה קרה?” היא שואלת שוב ושוב אך אינה מקבלת תשובה.

“בן... היום אני יוצאת לחופשה שלי... הילדים באחריותך בסוף שבוע הזה. שכחת? כולם בסדר? קרה משהו?”

“לא קרה שום דבר שצריך לעניין אותך.”

התגובה שלו היא כמו סטירת לחי מצלצלת. היא מתעשתת מהר. “בן, מה קורה פה? ממתי בן אדם שפוי טס מארצות הברית לישראל, חמש־עשרה שעות טיסה הלך ושוב בפחות משבוע?”

“אז אני כנראה לא שפוי. אל תבלבלי לי את המוח עכשיו.”

הזלזול שלו מכווץ את בטנה אך היא זוקפת את גבה ומגבירה את קולה: “שלא תעז לדבר אליי ככה! אני לא שק החבטות שלך, אדוני!” היא הולכת אחריו כשהוא נכנס לחדר

הרחצה. "מה לעזאזל קרה?" היא שוב שואלת והוא שוב לא עונה אלא ממשיך לזרוק לתוך תיק הרחצה שלו מברשת שיניים, משחה ובושם וחוזר למזוודה.

לילי נעצרת במקומה כדי לנשום נשימה עמוקה. "אל תוותרו עד שתקבלי את האמת!" היא חוזרת על דבריה שוב ושוב כמו מנטרה שתגשים את עצמה.

"בן, אני דורשת לדעת מה קרה!" קולה חד וברור. בן ממשיך להתעסק באריזת המזוודה, מתעלם ממנה כאילו היא אוויר.

"בן, אני דורשת לקבל הסבר! מה קרה? אני דורשת לדעת מה גורם לבן אדם לטוס בבהילות לארץ מולדתו שוב ושוב, מבלי לתת לאשתו הסברים?" האנרגיה החיובית שאחזה בה רק לפני כמה רגעים מתחלפת בתחושת חוסר אונים כבדה. אכזבה, תסכול וכעס מכים בה קשות והיא מתאמצת מאוד כדי להימנע מבכי. לא כאן מולו.

"אני אשתך, בן! אנחנו אמורים לחיות יחד בשיתוף, מה דחוף כל כך שאתה חייב לחזור לארץ שלך? מה קורה שם שאתה מסתיר ממני?"

צלצול הטלפון שלו מונע מלילי לקבל התייחסות. בן עונה לשיחה ומדבר בעברית וזה מרגיז אותה, כי היא לא מבינה את השפה. הוא מחזיק את הטלפון הנייד בין אוזנו לכתפו בזמן שהוא סוגר את המזוודה ומהנהן בראשו כאילו האדם שמעבר לקו מסוגל לראותו ואז הוא מנתק.

"אני דורשת לדעת עם מי שוחחת עכשיו! אני דורשת לדעת מה העניין!"

בן שומר על שתיקתו באדיקות, כמו משתתף בסדנת ויפאסנה. אילו רק היה משתף אותה בחייו, היא הייתה מוכנה להצטרף לסדנה כזו ולסתום את הפה במשך שנה. יחי תורת הבודהיזם... שתיקתו של בן מחדדת את חושיה והיא יכולה להביט בדברים כפי שהם באמת – בן מסתיר ממנה סוד.

"מי היה בטלפון, בן?"

הוא שוב אינו מתייחס לשאלתה, הוא מרכין את ראשו לקרוא את ההודעה שקיבל בטלפון הנייד ובידו השנייה אוחז במזוודה ויורד לעבר המטבח.

לילי יורדת אחריו בסערה, נצמדת אליו כמו זנב ומעלה את טון הדיבור, "אם אתה עוזב עכשיו – זה הסוף שלנו!" בן עוצר רגע לפני שהוא פותח את הדלת, "לילי, אני מאחר לטיסה." עכשיו הוא מדבר ברכות אך נמנע מליצור קשר עין. "אין לי זמן להסביר לך. קחי

את הילדים לאימא שלך. נדבר כשאשוב." הוא יוצא מהבית ונכנס למכוניתו שחונה לצד הכביש.

לילי נשארת לעמוד בפתח הדלת ומביטה בו מתרחק. היא מתחילה להבין שהתוכניות לסוף השבוע הזה משתנות. אומנם היא לא הצליחה לקבל ממנו תשובות, אך היא הגיעה לתובנה חשובה מאוד: היא לא רוצה את הגבר הזה בחייה יותר והיא חייבת לסיים את הנישואים האלה – וכמה שיותר מוקדם, יותר טוב!

האופטימיות שהרגישה לפני דקות אחדות מתמוטטת בהינף יד כמו מגדל של קלפים. לילי מתיישבת על הספה בסלון, מניחה את ספל התה הרותח שהכינה לעצמה על השולחן תוך כדי שהיא פולטת אנחת ייאוש כבדה.

לילי גדלה במשפחה קטנה, מלוכדת ומאושרת בבית צנוע בפרברי העיר ברבנק. הוריה חינכו אותה להיות מאושרת בחלקה ושמשפחה היא הדבר החשוב ביותר. "כסף משטה בנו – המשפחה היא המקור האמיתי לאושר," המשפט שאביה נהג לומר לה מהדהד עכשיו באוזנה. היא תמיד חשבה שהוא אומר זאת כי העושר תמיד היה רק כמעט בהישג ידם והוא היה צריך לשכנע את עצמו – ואותם – שכסף אינו יכול לקנות אושר. ברגע הזה, יותר מתמיד, לילי יודעת שאבא שלה צדק: היא גרה בצפון העיר כמו שתמיד חלמה ויש לה הכול בהישג יד, הכול חוץ מאשר אושרה.

בן ביקש את ידה של לילי באופן ספונטני, מיד אחרי שמקל פלסטיק אחד ספוג בשתן גילה שני פסים כחולים במקום אחד – היריון. תשובתה החיובית לשאלתו המתבקשת יצאה מפיה לאחר היסוס קל, אולי משום שבתוך תוכה חששה שבן אינו גבר שניתן לביית. אך רגש אהבה חזק שלט בה וגבר על כל מחשבה הגיונית אחרת. חיוך מתוסכל עולה על פניה של לילי כשהיא נזכרת שחשבה שמכיוון שגדלה בבית יהודי, הוריה יתלהבו מכך שהביאה הביתה חבר ישראלי שגדל בארץ הקודש, חגג בר מצווה ושירת כחייל ביחידה קרבית בישראל. אך לא זו הייתה המציאות.

"בן ואני מתחתנים..." היא אמרה מיד אחרי שנקשה בכפית בכוס השתייה שלה באמצע ארוחת ברביקיו משפחתית שבן לא נכח בה כי היה צריך לעבוד. השקט ששרר בשולחן לנוכח הבשורה העיד על ההלם של בני משפחתה. "אני בהיריון..." היא הטילה עוד פצצה והאנשים בשולחן השתתקו לחלוטין. ואלרי, אחותה הגדולה, מיד גלגלה עיניים, אבא שלה בהה בשומן הסטייק שנשאר על צלחתו, שריר לא זע בפניו, ואימא שלה קפאה במקומה כמו סלע. אפילו הובר הכלב זקף אוזניים. אף אחד מהם לא ציפה שלילי, האדם האחראי

ביותר עלי אדמות, תיכנס להיריון מגבר שטרם נישא לה, והם בוודאי לא ציפו שהיא תתחתן עם בן אחרי מספר חודשי חברות בלבד. ומלבד זאת, הם לא הכירו את בן לעומק, כי הוא נהג להיעדר מפגישות משפחתיות.

אנחת ייאוש נפלטת מלילי כשהיא נזכרת איך הכול התחיל. הם לא גדלו באותה המדינה, אפילו לא באותה היבשת, הם שונים זה מזה כמו שני קווים מקבילים ולכן אין לה ספק שיד הגורל היא שהפגישה ביניהם ויצרה את הזוגיות הזאת, אחרת אין לה הסבר אחר. כנראה בן הוא התיקון שלה מגלגול אחר.

זה קרה רגע לפני שהיא סיימה את התואר בבלשנות. לאורך כל שנות הלימודים היא עבדה בעבודות מזדמנות. היא נתקלה בהודעה בלוח המודעות של הסטודנטים: "דרושה שמרטפית לחודשים יולי-אוגוסט. תנאים טובים". מיד היא יצרה קשר כדי לקבוע ראיון עבודה. היה לה חיבור טוב לילדים, היא אדם אחראי וקפדני והיא הייתה צריכה כסף.

עיניה של לילי נעצמות בבת אחת כשהיא נזכרת בפעם הראשונה שפגשה בו, נראה שזה התרחש לפני זמן רב, דברים רבים קרו מאז. היא הגיעה לראיון עבודה בביתו. היא התלבשה באופן מכובד והתאפרה באופן סולידי כדי ליצור רושם טוב. לילי תמיד הייתה נרגשת לפני ראיונות עבודה ולכן נשמה נשימה עמוקה לפני שדפקה בדלת. היא זוכרת שקפאה במקומה כשהדלת נפתחה ומולה עמד גבר שרמנטי, צעיר הרבה יותר מכפי שציפתה ולוהט הרבה יותר ממה שדמיינה.

"בואי, תיכנסי," בן סימן לה בידו והיא פסעה לאט אחר צעדיו המהירים. הם התיישבו בפינת הישיבה במרפסת. היא זוכרת שעל השולחן הייתה צלחת פירות חתוכים, בקבוק סודה ושתי כוסות.

"את רוצה לשתות משהו חם?" בן הביט ישר אל תוך עיניה והיא הסיטה את מבטה מרוב מבוכה כי הרגישה שהיא בהתה זמן רב מדי בעיניו הבהירות שלכדו את מבטה. "לא תודה," אמרה בנימוס.

"קחי, אל תתביישי," הוא הגיש לה את צלחת הפירות והיא הרימה חתיכת אפרסק מתוך נימוס.

"יש לי גילוי נאות..." בן אמר בזמן שמזג את הסודה לכוסות, וכשהוא אמר את זה מבטה הפך חשדני.

"יש לי עסק, שבין היתר מכשיר חוקרים פרטיים, אז ניצלתי את מעמדי וביקשתי מחוקר פרטי בקורס ההכשרה לבצע חקירה פרטית אחרי לילי פישר."

לילי לקחה מידו את כוס הסודה, אף על פי שהיא לא אוהבת סודה, וניסתה לפרש את המצב המוזר שבו הייתה שרויה.

“שלחת חוקר פרטי שיחקור עליי?” לילי קימטה את גבותיה וחוסר שביעות רצון נגלה בפניה. בן שלף סיגריה, זרק את החפיסה על השולחן והניח את גבו על המושב תוך כדי הדלקתה. לילי חיכתה בציפייה לתשובתו, אבל בן דחה את תשובתו ונהנה מהסיגריה. הוא שאף שאיפה ארוכה מהסיגריה ונשף את העשן לאט מפיו, ואז שאף שוב והשהה את העשן בריאותיו.

“כן. שלחתי חוקר פרטי, כדי לקבל רקע על הבחורה שהתקשרה להתעניין בתפקיד שפרסמתי,” אמר ועיניו סרקו את גופה מכף רגל ועד ראש, כמו מכונת שיקוף בשדה תעופה.

“לאבא שלך קוראים ריצ'רד. לאימא שלך קוראים שרה ויש לך אחות אחת שגדולה ממך בשנה וחצי וקוראים לה ואלרי, אבל כולם מכנים אותה 'ואלי' כי כשהיית קטנה היה לך קשה לבטא את האות ר', והכינוי הזה דבק בה עד עצם היום הזה. בתיכון היית שמרטפית קבועה אצל משפחת גרין ושמרת במסירות רבה על שני ילדיהם, בני ארבע ושמונה. דרך אגב, קיבלת המלצות חמות. סיימת את התיכון בהצטיינות ואחרי שחסכת כסף במשך שנה טסת לאפריקה להתנדב במשך שנה וחצי בבית יתומים, והיום את לקראת סיום התואר שלך בבלשנות.”

תדהמה גרמה ללילי לבלוע את לשונה, היא לא ידעה איך להגיב למצב המוזר שאליו נקלעה בתום לב.

“אני מקווה שאת לא כועסת, אבל רוני יקרה לי מאוד ואני חייב להבטיח שהיא נמצאת בידיים טובות.”

“אתה יכול למסור לחוקר שלך שהוא עשה עבודה טובה.” לילי שידרה רוח טובה, אף על פי שבתוך תוכה סערה. “בת כמה הבת שלך?” היא שמרה על ארשת פנים רצינית.

“רוני בת שבע. היא לא הבת שלי. היא אחותי הקטנה.”

בזמן שכן שאף שאיפה ארוכה מהסיגריה, לילי ניסתה לאמוד את גילו, כי הבחור שנשף עשן רב מפיו בצורת עיגולים נראה בשנות העשרים לחייו והיא תהתה על פער השנים הגדול בינו לבין אחותו, אך היא לא העזה לשאול.

“רוני באה לבקר אותי מישראל, שם היא גרה. יש לה חופשה של חודשיים מבית הספר. אני עובד בעבודה אינטנסיבית מאוד ואני מחפש שמרטפית שתבלה איתה בשעות שבהן לא אוכל להתפנות אליה וגם שתעזור לי כשאני איתה. אני צריך שמרטפית במשרה מלאה, 24/7, במשך התקופה הזאת. כולל לינה, כי אני יוצא בלילות ולפעמים חוזר בשעות לא שגרתיות. אני כמובן אתחשב באילוצי הלימודים שלך. אם זה מתאים לך, התפקיד שלך.”
בן שאף עוד שאיפה ארוכה מהסיגריה ואז רכן לעבר המאפרה ומעך את בדל הסיגריה תוך כדי שהוא פולט עשן רב מפיו.

לילי, שציפתה לריאיון שגרתית אצל משפחה המחפשת שמרטפית לילדיה, חשה בלבול. היא לגמה לגימה גדולה מכוס הסודה כדי להרוויח זמן למחשבה. מצד אחד, העובדה שהבחור הזה שלח חוקר פרטי לבלוש אחריה הרגיזה אותה, היא גם לא הייתה בטוחה שתרגיש בנוח לישון איתו בבית הזה, אבל מצד שני בן הציע לה שכר גבוה והיא הייתה צריכה את הכסף הזה.

“דבר אחד אחרון,” בן נעמד והוציא סיגריה נוספת מהחפיסה. “לרוני אין אבא,” שני כחכוחי גרון מנעו ממנו להדליק את הסיגריה שהחזיק בין אצבעותיו. “כלומר, היא מתרומת זרע. אח של...” שלושה כחכוחי גרון רצופים ותנודה חדה של הצוואר הפריעו למילותיו. “לפני שמונה שנים, כשהייתי בן שבע־עשרה, אח שלי נהרג בפעילות צבאית בישראל.” הוא הדליק את הסיגריה ושאף שאיפה עמוקה. בינתיים לילי חישבה את גילו ואת פער הגילים בינו לבין אחותו.

“מיד אחרי שזה קרה, אימא שלי, שכבר לא הייתה צעירה, מיהרה להביא ילד נוסף לעולם בשביל להתגבר על הצער הגדול. אבא שלי נהרג בתאונת דרכים כשהייתי קטן. אז היא בחרה לקבל תרומת זרע. אני מבקש ממך לא לדבר עם רוני על הנושא הזה בכלל! זה נושא רגיש.”

“בסדר גמור.” לילי שלחה אל בן מבט מרחם, כמו כל מי ששומע לראשונה את סיפור חייו. שוב נפלטת מלילי אנחה כבדה כשהיא נזכרת איך בהתחלה היא שמרה על אחותו הקטנה של בן וכך נחשפה לחייו כצופה מהצד. מהר מאוד היא הבינה שבן הוא גבר תזזיתי, חסר מנוחה, אימפולסיבי וחסר גבולות, אבל היא למדה להסתדר איתו וככל שבילתה איתו יותר ויותר, כך גילתה שהוא לא רק יפה, הוא גם מצחיק, חכם ונדיב מאוד. הוא הרעיף עליה פינוקים ללא גבול, וכך באופן טבעי היא התחילה לפתח רגשות לגבר הזה, שהיה שונה בתכלית מהגברים שאיתם יצאה בעברה. ביום שבו רוני שבה לארץ מולדתה היא חשה

הקלה גדולה, כי היא הרגישה שעליה לתפוס מרחק מהאיש הזה ששדד את ליבה, אבל אז חלה תפנית משמעותית ביחסים ביניהם.

“מה אתה עושה כאן?” לילי שאלה את בן בחשדנות כשהוא עמד בפתח ביתה וביקש ממנה להתלוות אליו לטיול קצר.

בן עצר את הרכב במקום מבודד המשקיף על האוקיינוס. הוא הרים את בלם היד וכיבה את המנוע, “בואי נצא, הוא אמר.

מזג האוויר היה מושלם והנוף נראה כאילו נלקח מתוך גלויה. הים היה רגוע, השמש שקעה וצבעה את השמיים בכתום זוהר והסלעים הגדולים הפזורים על קו המים השתקפו על פני הים.

“מעולם לא הייתי כאן בזמן שקיעה,“ אמרה לילי בהתפעלות כשירדה מהרכב.

“את כנראה לא מסתובבת עם האנשים הנכונים.“ בן נשען על הרכב והביט לעבר הגלים.

“זו השקיעה היפה ביותר שראיתי אי פעם.“ לילי נשענה על הרכב לצידו.

“אני מגיע לכאן הרבה, לבדי, להירגע, לסדר את המחשבות.“ הוא שילב את זרועותיו זו בזו, נאנח בכבדות ומיד אחר כך כחכוח גרונו נשמע שלוש פעמים ברציפות.

“הכול בסדר?“ היא הביטה בו בדאגה.

“רוני המריאה לפני שעה. עד שהיא תנחת בשלום אני לא אהיה

מסוגל לתפקד.“

“היא תגיע בשלום, לא צריך לדאוג.“

“אחרי שאיבדתי את אחי, אני מאמין שהכול יכול לקרות בכל עת. אף אחד לא חסין מפני אסונות.“

המילים שלו הפתיעו אותה. היא לא התרשמה שבן הוא טיפוס חרדתי והוא מעולם לא דיבר איתה על עצמו או הביע בפניה את רגשותיו לפני כן.

“אני צריך להתוודות,“ אמר ומיד דחף סיגריה לפיו. הוא מצץ את פילטר הסיגריה באדיקות ואז נשף את העשן החוצה תוך כדי שהוא מטה את ראשו הצידה, כדי שהעשן לא יפריע לאישה שלצידו, זו שמתעבת ריח של סיגריות.

“שוב שלחת חוקר פרטי לבלוש אחריי?“ לילי צחקקה ובן חיך לעברה.

“את חמודה!” הוא שאף שאיפה עמוקה ושוב פיזר את העשן כשראשו מוטה לצד הנגדי לה.

“מה רצית להגיד לי?” לילי הביטה בו בסקרנות.

“שאת מוצאת חן בעיניי...” אמר והשליך את בדל הסיגריה על הקרקע, הוא מעך אותו ברגלו ומיד דחף לפיו גומי לעיסה בטעם מנטה.

“אתה מתבדח איתי עכשיו?” היא צחקקה. היא מעולם לא חשבה שבן מגלה בה עניין.

“לא. היה לי כיף בחברתך, אני רוצה שנמשיך להיפגש!” הוא אמר בפה מלא.

לילי בלעה את הרוק ועיניה חמקו ממבטו. מרוב מבוכה היא שיחקה בידה בשרשרת שסביב צווארה וקולה נאלם.

“מה קורה, לילי? הפכת להיות נזירה? למה את שותקת?” בן עמד דרוך במקומו.

“אני לא כל כך מבינה למה אתה מתכוון. מה זאת אומרת להיפגש?”

“רוצה לבוא איתי היום בערב לסרט?”

לילי התאהבה בבן מהר מאוד, והרגש החזק גרם לה להתמקד בצדדים החיוביים שלו ולדחוק הצידה את “הילד הרע” שבו. הזוגיות שלהם הפכה במהרה לאינטימית ואז הגיע היריון לא מתוכנן שקשר את גורלם יחדיו.

הזיכרונות מהימים הטובים שבהם בן חיזר אחריה נרמסו בשל התסכול הגדול שהשתלט עליה בשנים האחרונות. מאז נולדו התאומים, לילי מצאה את עצמה עומדת לבדה מול האתגר בגידולם, כי בן נעלם. היא לא מצאה בן זוג לחלוק איתו את התקופות הקשות ואפילו את הרגעים היפים. היא ציפתה שבן ישנה את אורח חייו כדי למלא את תפקידו החדש כאבא לשני תאומים מקסימים. היא גם האמינה שבן יהיה אב מסור וישתתף באופן פעיל בגידולם, אבל מה שקרה היה בדיוק הפוך: בן רק הלך והתרחק ממשפחתו, זו שיצר במו ידיו.

הזיכרונות מימים יפים ורחוקים אלו מעלים בה כעת תסכול גדול והיא יודעת שרק לעצמה היא יכולה להפנות אצבע מאשימה. היא בחרה להיכנס למערכת יחסים עם בן אף על פי שהיא מכירה את ההתנהגות הבעייתית שלו, אך לרגע אחד היא לא מתחרטת על כך, כי בזכותו קיבלה את שני בניה, שהם כל עולמה.

לילי הזהירה את בן, והיא באמת ניסתה להימנע מזה, היא נתנה לו אינספור הזדמנויות, אבל הוא בחר לשחק איתה במחבואים. היא כבר לא מוכנה יותר להילחם על נישואיה. היא תילחם רק על דבר אחד – לגלות את האמת על הזר המוחלט שישן לצידה.